Ч. 249 (748). Львів, неділя дня 4 падолиста 1917. Рік III.

УКРАЇНСЬКЕ СЛОВО

Ціна примірника 10 сот. На провінції 12 сот. В занятих теріторіях 6 коп.

Політична, економічно-суспільна й літературна часопись. (Редакція: Руська ч. 3).

Виходить що дня рано кромі понеділка.

Умови передплати у Львові	
На рік	24·— К.
Півроку	12·— „
Чвертьроку	6·— „
Місяць	2·40 „

В краю і державі	
На рік	32·— К.
Півроку	16·— „
Чвертьроку	8·— „
Місяць	2·70 „

За границею	
В Німеччині	37 мар.
В Америці	11 дол.
В инших державах	34 фр.

По загальнім господарськім зізді.

Через два дни радила у Львові краєва господарська конференція, скликана „Сільським Господарем“. В ній взяло в ній участь поверх дві сотки делегатів з краю, як також були присутні делегати наших господарських організацій зі Львова і репрезентанти клюбу. Явили ся на відкритє зізду також Їх Ексц. Митрополит і намісник краю, а цілий час нарад прислухували ся заступники центральних властий і централі відбудови краю. Перший день зізду виповнили реферати пп. Струка, дра Макуха Павликовського, другий день справоздання й уваги делегатів з краю. Зізд принял цілий ряд резолюцій, поставлених названими референтами, як також иншими учасниками зізду, а котрі, в першій мірі резолюції референтів, оперті на матеріялах і доклідах Центральної Управи „Сільського Господаря“ є виразом опінії цілого краю.

Ще замітнійшим виразом опінії були справоздання, замітки та уваги делегатів із краю. В один голос констатували вони, що так в справі вижпвлення і загосподарення як і в справі відбудови краю діють ся в цілім краю річи, що найбільших оптимістів можуть впігнати в розпуку та що, ведуть край прямо в пропасть господарської руїни. Делегати з над Сяну і з над Пруту, з над Буга і з Підгіря в однаково ярких красках, примірами з житя,

ілюстрували, без

ніякого пляну без ніякої думки про завтра,

бюрократичний шлендріян в парі зі самовольною спекуляцийною гієн

Волосе дубом ставало на голові, коли слухало ся, скілько соток і тисяч гектарів у кождім повіті лежати ме на рік облогом тому, бо селян збавлено робучого інвентаря, бо не доставлено їм штучного навозу,

бо спосібних до праці людий вігнано на панські лани,

бо пятьдесять моргових ґаздів старців, що не годні обробити власного, жене ся до роботи на пятьдесять моргові жидівські господарства, яких властителі тимчасом віддають ся спекуляції на середниках поживи і т. д. і т. д.

Коли десятки тисяч людий, неспосібних до військової служби, мучить ся по всяких

бараках евакуованих, тоді рівночасно фризиєрів та електротехніків висилаєсь до управи ріллі, а коли на Поділю реквірують ся селянам остану шкапу

тоді рівночасно за вибракувані ремонти кажеть ся мужикови платити казочні гроші або продають ся їх спекулянтам, які вже опісля обідруть з мужика живцем шкіру. Коли двори через польські товариства господарські забрали таку скількість господарських навозів, що опісля з зарібком продавали надвір з ласки селянам, тоді рівночасно „Сільський Господар“ майже цілком не міг обділяти селян томасиною, бо не дістав її або придїлено йому всего 10 проц. на ввесь край.

Або знов ті прямо казочні історії апровізацийні! Коли слухало ся, як не мож в повіті одиім, другім, трепім і десятім дістати ні цукру ні нафти на карти, але натомість мож в тих-же самих повітах купити в брід одного й другого без карт але за пятикратну ціну — то годі було не прийти до заключеня, що в апровізації на порядку дневнім діють ся річи, що пахнуть

криміналом. Або знов господарка комісіонерів та військових доставців! Коли чуло ся такі автентичні з житя взяті факти, як сей, що при віддачі бульби чи збіжа, мужикам обтинаєть ся самовільно на вазі доставленого продукту — нераз і до висоти 25%, або як знов той, що військовий доставець при помочі війська реквірує в мужика збіже — куплене на засів — по примусовій ціні, щоби в три дни опісля продати тому самому мужикови те саме збіже в його-ж власнім міху по трикратній ціні, то мимоволі вириває ся оклик: „а де ц. к. прокураторія?“

Та найдосаднійшій критиці піддано так зване „акцію відбудови“. Одноэгідно констатували делегати з цілого краю, люди досвідні, бувалі та розуміючі справу, що мілїони гатечні у відбудову йдуть майже цілком на марне, що ними збогачують ся лише всякі доставці та посередники — ще й до того ad hoc реклямовані з війська — а акція відбудови Східної Галичини майже не поступила кроком наперед. Мається враженє, що ще нїколи не бувало такого масового марнотравленя публичного гроша, як образ дає т. зв. „відбудова краю“. Слів критики не стає, щоб належно схарактеризувати те, що ілюстрували фактами делегати. Ся оргія безго-

Намісник краю промовляючи першого дня зізду запевнював, що бодай часть дезідератів нашого селянства буде сповнена. Шкода що п. Намісник не лишив ся на другий день зізду та не послухав на власні уха від наочних свідків, як ведуть адміністрацію підчинені йому органи всякої можливої категорії.

ГНАТ ХОТКЕВИЧ (5)

Авірон.

(Уривок).

— А де-ж він сам? Де Мойсей?

— Він взяв зі собою Аарона і Надава і Авіда, а також сімдесять старійших ваших і повів їх на гору, показати місце, де стояли ноги самого Господа Бога.

— О рає, страх — хитаючи головою говорила якась жінка. — А то либа ні? — питала вона знов, хоч її ніхто не спитав — Я знаю? Може вийти вогонь з-під землі і спалить, та й уже.

— Боги всі сердиті — підхоплювала друга. — Я бачила раз у Єгипті, як зірвав ся Апіс. Ми же ви гадаєте, що він побив мало народу? Ну-у...

І жінки почали пригадувати всяке страхіте. Але Авірон їх не чув: гадкою він був з тими сімдесятьма, що пішли дивити ся на місце стояня Господа в земли. О, як би Авірон міг бути там! Він обняв би сьою ами кождий камінь, він лежав би день і ніч коло місця того і не боронив би ся роіонам лазити по лиці і по грудях — аби дивити ся і дивитись, і пити без кінця одну думку: Він був тут! Він Адонаї!..

І у хлопця пробігла навіть думка — завтра рано, як спати ме ще весь табор, побігти скоком молодого оленя і самому знайти місце. Його легко пізнати; воно певно світить ся як сонце і довкола нього розцвіли неземні цвітки, а все живе, що є на горі, стоїть і дивить ся і говорить: Він був тут, Він Адонаї.

Але потім хлопець згадав, що Мойсей не велів наближати ся до гори, під страхом кари, та й взагалі то гріх. Та й чи буде ще тримати Господь те місце в святости, чи може спалить невидимим вогнем і повелить вирости за ніч за тим місци густим терням або положить камінь великий. Ні, ні.. Треба перестати навіть думати.

І він зітхнув. Так жаль йому стало себе, що от він уже скілько прожив, а й досі не бачив нічого надзвичайного.

Чому він не просив ся раніййше сюди? — Може би він тоді попросив гарненько Мойсея і святий пророк взяв би й його разом з тими сімдесятьма.

А довкола гудів жидівський табор. Люди зраділи, що вже скінчила ся молитва і що можна цілком свобідно рухати ся, говорити, розмахувати руками — і нагороджували себе за довге стояне на колінах. Балачки були палкі і вели ся на сотні тем кождому хотіло ся щось сказати. — Одні судили, пересуджували сусідів, другі висказували сумнів, чи вернуть ся старшини живими, чи не осліпнуть бодай; треті били ся гадками про сьогоднішні враженя. Якийсь кріпкий жид з рижою бородою рівно говорив:

— Е-е! Се так і все то добре, що ви говорите, але у вас і без того дуже обмалило ся вже скоту, а тут еще тягнуть на жертви, та й за жертви, та й на жертви. А мені яка з того корисгь? То би я сам з дітьми його зїв, того барана, а кістки дав би своїй собацї — а то зїдять його жерці та прислужники. А ти за те, що годував, що беріг, що напасав — не маєш навіть хвоста. — І я питаю вас — що в тім доброго?

— Гріх так говорити — остерігав другий. — Гріх і сором. То Богови жертва, не людям.

— Добре Богови, Але пощо ж Богови конче мяса? Чому він не хоче чого иншого? Бо левіти мясо люблять.

— Привяжи собі язик, чоловіче. Та ми ніколи і не бачили того мяса. І хоч те подумав би ти своєю головою — чи вистарчить кількох баранів на таке число слуг Божих?

Так обізвав ся один левіт, що не знати звідки опинив ся поблизу.

Останніми часами їх взагалі чомусь всюда стало повно; де зібрала ся купка людий, де завязала ся яка будь балачка — дивись уже левіт поблизу, стоїть, слухає, вмішує ся в бесіду. Але їх обовязок служительства був так новий, що люди забували про нього і вважали їх от за таких же самісеньких, як і всі Юдеї: один був з коліна Юдиного, другі Іса харового, а ці з Левітового — от і все.

А в сім випадку рижий жид чомусь надзвичайно ворожо глянув на левіта і буркнув:

— Піди донеси Мойсеєви..

— Я не донощик, та зрештою не маю чого доносити, а от ти певно маєш кушу близько куші Корея; що говориш його річами.

І, замкнувши ся в рівнодушну неприступність, відійшов левіт пріч та наближив ся до другої купки бесідників.

Тут низенький грубий, але рухливий жид критикував простоту Мойсейових жертв і взагалі обряду.

Може би така sui generis автопсія звернула увагу п намісника на грозу, яка є наслідком господарського безладя та безкарности всяких господарських шкідників.

П. намісник на власні ука був би переконав ся, що те що йому пише „Сіл. Госп.“ або посли говорять правительству, не реторична пересада, але страшний образ дійсности. Може би п. намісник набрав сам безпосередного переконаня,

що треба змінити господ. адміністрацію in capite et in membris, коли не має ся довести до повної руїни шпіхлеря Австрії.

Присутні на зїзді референти міністерств і централі відбудови запевняли, що все перекажуть де треба, і взивали присутних, як заступників загалу, — спірд'жати з державними органами у господ. адміністрації.

Відповідію на сі запевненя була відповідь одного з делегатів: „Не можемо мати й не маємо довіря до ваших органів і обсаджених Поляками й Жидами і ваших запевнень. Визвольте лише нам наших людий з війська, а самі собі без вашої опіки дамо раду“. — В сій відповіди містить ся квінтесенція розвязки цілої справи.

Цілий другий день зїзду був одним безперервним votum недовіря для господарської адміністрації краю — рівно незадарної як і тенденційної.

Отсе votum недов'ря нехай напове репрезентанти властий перекажуть тим, хто їх вислав, а централні власти повинні витягти з сього votum одиноко належні консеквенції: віддати господарські справи краю в руки місцевого населеня — то значить у східній Галичині в руки української більшости.

На зїзді давалась відчувати ще одна нута. — Від часу до часу атаковано посольську репрезентацію. Заінавґуровав отсі атаки п. др. Баран, закидаючи послам деякі занедбаня і занедбаня, почім і деякі делеґати з краю висказали свої жалі на адресу послів, що за мало являють ся в округах, що слабо боронять нарід перед господарськими надужитями і т. п. — Жалі делеґатів з краю самозрозумілі.

В тяжкім, прямо безвихіднім положеню шукає населене захисту у послів та бажало би їх все бачити між собою і чути безперервне про їх інтервенції.

Забувають одначе всі о тім, що сили отсих двох десятків послів фізично, матеріяльно і політично дуже а дуже обмежені. Від послів, що прямо ніколи не мають спокійної хвилі, вимагають ся річий дісно не можливих і переходячих сили навіть найсильнійшої одиниці. А натомість по правді кажучи сама суспільність занедбує достарчувати послам відповідний матеріял. Річ фізично неможлива, щоб такий матеріял збирав сам посол, хиба що мав би до сего цілий канцелярійний апарат. У инших народів пр. Чехів або Словінців головний матеріял; навіть вже в виді готових внесень чи інтерпеляцій достарчають повітові чи окружні канцелярії сторонництв чи инших орґанізацій. В нас збиране матеріялу послами получене з найбільшими трудностями, а саме секретаріят Народного Комітету найбільше має гріха в собою. П. Баран, що тільки то й знає, що атакувати послів та ширити серед загалу зневіру до них, віддав би красшу прислугу народній справі, колиб заняв ся тим, що саме до нього повинно належати, а іменно зібранем, упорядкованем і достарченем послам матеріялу. Та се річ о много тяжша та більше скомплікована чим виголошене дешевої промови або опублікованя в ґазетах якого там комунікату.

Зїзд мати ме свої наслідки головно в нутрі нашої суспільности. Він оживить загальний орґанізаційний рух та скріпить орґанізацію „Сіл. Господаря“, а се вже буде великим успіхом.

Розпорядок Міністерства зелізниць в справі українських написів.

На домаганє Української Парляментарної Репрезентації видало Міністерство зелізниць з дня 22 го жовтня сего року, ч. 309.766, до трьох галицьких Дирекций державних зелізниць та до ц. к. Заряду руху в Черніівцях розпорядок, яким усуває ся зміни в справах мови на зелізницях, викликані воєнними подіями, а саме евакуованем і тимчасовою окупацією ворогом східної Галичини.

В сім розпорядку заряджено, щоби при відбудованю зелізниць та нових будовах повернуто той стан у вони́шних та внутрішних написах на станціях (а саме як називска станції, таж і орієнтаційні написи), як то було в дійсности перед ворожою інвазією.

Притім відносно порядку текстів на ріжних мовах треба точно додержувати ся язикових приписів ґенеральної дирекції з 1890 го року — якої дотичні приписи звучать:

„На всіх двох і многомовних оголошенях і друках після параґрафу 7-го орґанізаційного статуту, треба ставити німецький текст на першім місци, коли ріжномовні тексти стоять один під другим. Коли ріжномовні тексти стоять поруч себе, то при двомовних оголошенях або друках німецький текст занимає перше місце з ліва на право і середнє місце при тримовних“.

Особливу увагу звернено в найновійшім розпорядку з огляду на скарги, піднесені з української сторони, також на справу мови тексту білетів, причім урядови, якому поручено виготовлене білетів, вказано на нормуючий розпорядок Міністерства зелізниць з дня 16 го марта 1910 р. і поручено повернути стан, відповідаючий тому розпорядкови.

Тому має ся виготовити тримовні білети з повним німецьким, польським і українським текстом (уживаючи кириличних букв для українського тексту) для терену, який творять політичні округи: Бібрка, Богородчани, Борщів, Броди, Бережани, Березів, Бучач, Чесанів, Чортків, Добромиль, Долина, Дрогобич, Городок Ягайлонський, Городенка, Гусятин, Ярослав, Яворів, Калуш, Камінка Струмилова, Коломия, Косів, Ліско, Львів, Мостиска, Печеніжин, Підгайці, Перемишль, Перемишляни, Рава Руська, Рогатин, Рудки, Самбір, Скалат, Сянок, Снятин, Сокаль, Станиславів, Старий Самбір, Стрий, Тернопіль, Товмач, Теребовля, Турка, Заліщики, Збараж, Зборів, Золочів, Жовква і Жидачів.

Нарешті згаданим урядам вказано в зносинах персоналу з публикою, о скільки стоїть до розпорядимости персонал володіючий дотичною мовою, строго додержувати ся приписів з параґрафу 20-го орґанізаційного статуту, останний устул якого звучить:

„Зносини з публикою повинні відбувати ся в німецькій або в дотичній краєвій мові, залежно від того, в якій мові зроблено запитане, чи вислів, що дають причину до сього“.

(Прес. В. У. П. Р.)

Кондоленційні депеші з нагоди смерти бл. п. Дра Евгена Олесницького.

1) Ц. к. Міністер президент до Хвальної Укр. Парл. Репр „З нагоди тяжкої втрати, яку понесла хвальна Укр. Парл. Репр. через смерть свого члена та посла до Державної Ради Дра Евгена Олесницького, прошу приняти вислів мого найгорячійшого співчутя. Зайдлер в. р. Відень 26 жовтня 1917“.

2) Ц. к. Міністер справедливости до п. Юліяна Романчука, віцепрезидента палати послів:

„З нагоди смерти посла до Ради Державної Дра Евгена Олесницького прошу Вас, Високоповажаний Пане, та Високоповажаних Панів Укр. Пар. Репр. приняти вислів моєї найсердечнійшої кондоленції і мого щирого співчутя при сій тяжкій болючій втраті, яку Ваш клюб поніс через смерть Вашого визначного члена.

Прийміть Високоповажаний Пане, вислів моєї найвисшої пошани і призвильности, Шавер в. р. Відень 28 жовтня 1917 р.“.

3) Цісарський німецький конзулят у Львові:

„Висловлюю Укр. Пар. Репр. на руки Хвальної Президії мою сердечну кондоленцію з нагоди нової втрати, яку понесла українська суспільність через смерть заслуженого і високо поважаного посла Дра Евгена Олесницького. Гайнце в. р. цісарсько німецький ґенеральний конзуль, Львів, дня 27 жовтня 1917 р.“.

4) Чеський клюб до Укр. Парл. Репр.:

„З нагоди смерти члена Вашого клюбу Дра Евгена Олесницького висловлюємо іменем Чеського Союза своє глубоке співчутє. За президію Чеського Союза: голова Станек в. р. Тузар в р.“.

5) В. Тузар, містоголова чеського клюбу до Укр. Парл. Репр.

„Дозволяю собі висловити світлому клюбови своє найглибше співчутє з нагоди смерти п. Товариша Дра Евгена Олесницького. З товариським поважанем. В. Тузар в. р. Відень 29. X. 1917 р“.

6) До Голови Укр. Парл. Репр. Петрушевича:

„Виділ Наукового Товариства імени Шевченка зібраний на жалібнім засіданю з приводу смерти свого ділльного члена посла Евгена Олесницького, глибоко відчув тяжкий удар судьби, який болючо діткнув передусім Укр. Парл. Репр. позбавивши її найкрасші сили внутрі і оздоби на зверх, та пересилає їй щирий вираз співчутя. За Виділ: Щурат в. р. Раковський в. р.“.

7) До Укр. Парл. Репр.:

„З причини утрати бл. п. Дра Евгена Олесницького, народного речника і оборонця прав нашого народу складає на руки високодостойної Репрезентації найглибше співчутє персонал Товариства „Дністер“. Львів 27 жовтня 1917“.

8) До Укр. Парл. Репр. на руки Дра Петрушевича:

„Українські Товариства і орґанізації в Дрогобичи пересилають з нагоди смерти Дра Олесницького найщирішу кондоленцію.

Дрогобич 27 жовтня 1917.“.

9) До Укр. Парл. Репр.

„З нагоди смерти заслуженого посла Олесницького маю честь від імени українських виселенців Гмінду та своїм власнім висловити нашу щиру кондоленцію. Повітовий комісар Др Бухнер в. р.

Гмінд, дня 27 жовтня 1917“.

10) До Укр. Парл. Репр.

„До глубини потрясені вісткою про невіджаловану втрату найвизначнійшого члена нашої народної репрезентації і неустрашимого оборонця прав поневоленого народу шле Українська громада виселенців в Гмінді так слова глубокого суму і болю. Неумолима судьба не дала великому Покійникови увійти до обіцяної землі, до якої шлях пр м щував він своїм пламенним словом та трудами цілого житя. За те імя його ясніти ме на передній карті історії вільного народу.

Гмінд, Табор виселенців, дня 27 жовтня 1917 р.“.

Н. Б 2а. До Президії Укр. Клюбу:

„З причини смерти п. посла Олесницького прошу приняти вираз щирого співчутя. Твардовський в. р.

Відень 26 жовтня 1917 р.“.

12) До Голови клюбу п. Посла Дра Евгена Петрушевича 26. X.

„Глибоко потрясені незамінимою втратою одного з найвірнійших синів і борців за святі права і вільність України Дра Е. Олесницького пересилаємо Укр. Парл. Репр. наші і тяжко враженої нації наші найглибші кондоленції. Голова Української Цензури Сотник Коссак, Могильницький, Олена Кисілевська в. р.

13) До Укр. Парл. Репр. 30. X.

„Сумною вісткою тронуті до глибини душі схиляємо голови над могилою борця за волю народу бл. п. дра Олесницького, іменем заточенців Л манівщини: Олекса Ляс в. р. Омелян Ермак в. р.“.

Н. б. 5а. До Хвальної Укр. Пар. Репр.

„В імени російських Українців згуртованих в Союзі Визволеня України складаємо на руки Хвальної Укр. Репр. вирази глибокого жалю з приводу смерти найзначнійшого сина Галицької Землі, посла Дра Евгена Олесницького. У Відни дня 28 жовтня 1917. За С. В. У. А. Жук в. р. М. Троцький в. р.

14) До Президента посла Дра Петрушевича:

„Нехай вільно мені буде зложити на Ваші руки слова найбільшого співчутя, які рвуть душу на вістку, що Всевишний покликав до себе одного з поміж наших народних заступників серед часів, де їх наш нарід так потребує! Нехай Всевишний укоїть сю велику страту нашому Високопов. народному заступництву і винагородить тяжку працю її членів в хосен нашого нам так дорогого народу.

З глибоким поважанем
Микола Гутникевич.

Пулави 28. X. 1917. (Пр. В. У. П. Р.)

Війна.

Новий німецький кабінет.

БЕРЛІН, 2. падолиста. Гр. Гертлінґ заявив саме готовість обняти становище німецького канцлера і пруського президента міністрів.

БЕРЛІН, 2. падолиста. „Vorwärts“ оголошує, що новий склад німецького кабінету буде представлятись ось так:

Канцлер і президент міністрів: Гр. Гертлінґ (центрум), заступник канцлера Найер (поступова народна партія), заступник президента міністрів Фрідберґ (нац. ліберал), пруський міністер торговлі посол Тове (поступова партія), державний секретаріят прожиточного уряду ще не обсаджений.

Гелфферіх вніс вже подане о димісію; очікують, що також подане внесе Вальдов. Заступ-

нии соціяльної демократії не ввійде в склад правительства.

Промова Мілюкова.

ПЕТРОГРАД. (А. П.) В тимчасовім парляменті виголосив Мілюков бесіду, в котрій вказував на конечність карности в армії і сильного правительства в краю.

Дальше сказав Мілюков: Тільки мрійники можуть думати, що дорога до мира веде не через побіду, але через бунт робітників і розрухи в армії.

Бесідник виступив против політики большевиків і против робіт. жовн. Ради. Важна часть останньої мирової заяви Ради овіяна пронїмецьким духом, передовсім часть, що займає ся свобідним розвоєм народів і посуває ся навіть до політичного розділу їх від Росії.

Справу Альзації, Льотарингії і Бельгії поставлено в тій заяві на користь Німеччини, сербську справу в дусі австрійськім. Питаю ся, як представителі російської демократії будуть могли на париській конференції засісти побіч представителів правительства без нарушеня повати Росії?

Дальше виступив Мілюков проти зневтралізованя морських проливів.

Росія вичерпана.

НОВИЙ ЙОРК. Російський премієр Керенський мав заявити в розмові з петроградським дописцем Associated Press, що Росія є вичерпана і має право жадати, щоби її союзники поносили дальше жертви війни.

Зелізничий страйк в Росії.

ПЕТРОГРАД. (П. А.) Функціонарі забайкальської і амурської зелізниці застрайкували.

Брусілов начальним вождом?

ПЕТРОГРАД. (Тоб.). Часописи доносять, що правительство роздумує над повіренем знов начального проводу Рузькому і Брусілови.

Іспанський кабінет.

МАДРИТ. (Аг. Авас). Король поручив Гарціеви Прієто утворене кабінету народного згуртованя, яке має огорнути як найширші круги. Прієто конферував опісля з провідниками партій і здасть звіт королеви.

Летничий напад на Анґлію.

БЕРЛІН. (Урядово. (Тоб.) Одна з наших бомбових ескадр напала в ночи 1. с. м. сильно і успішно бомбами військові цїли в середмістю Льондону і в пристанях Grewes. Hatham, Ramogate Margate і Довр. В Льондоні, Natham і Ramogate вибухнули великі пожари. Наша бомбова ескадра напала на твердиню і доки в Дункерні і військові цїли за флямандським фронтом і викликали богато вибухів і пожарів. Всї літаки вернули.

З днем 8. падолиста здержимо висилку всім, котрі до тої пори не вирівнають залеглости і не пришлють предплати за падолист.

НОВИНКИ.

— **Раут на Захист У. С. Стрільців** у Львові, що відбудеть ся 7. падолиста 1917 р. в сали Муз. Тов. ім. Лисенка, викликав, як сього можна було сподївати ся, живе заінтересоване так серед молодїжи, що стужила ся за якою розривкою, як і серед старших, які матимуть нагоду перевести кілька хвиль серед гуртка знакомих. Комітет докладає всїх старань, щоб раут полишив у всїх добру і милу згадку. З усїх сторін напливають до Комітету зголошеня по запрошеня, які вже висилають ся, на всї відомі адреси. Хто через ошибку, або брак адреси не одержить запрошеня до понедїлка, 5. с. м. зволить голосити ся в Захисті У. С. С. ул. Петра Скарги ч. 2 а, або в канцелярії Збірні У. С. С. ул. Зиморовича ч. 20.

— **Окреме військо з українських козаків.** Прокуратор київського трибуналу повідомляє правительство, що Рада і Генеральний Секретаріят України творять окреме військо з українських козаків.

— **Військова французька місія відвідує Укр. Ґенер. Секретаріят.** „Dziennik Kijowski“ доносить: З нагоди отвореня військових шпиталів перебувала в Київі французька військова місія. Члени місії відвідали Укр. Генеральний Секретаріят. Між иншими інтересували ся орґанізацією нового орґану краєвої власти і питанем українізації армії. Члени місії висловили переконане, що Укр. Ґенер. Секретаріят успіє вдержати в краю лад.

— **Під увагу нашої суспільности.** Недавно видав „Verlag für vaterländische Literatur“ книжку „Unteilbar und Untrennbar“, в якій описують ся подвиги корпусу Гофмана. Поручн. І. Коссак, якому сю книжку пересланo до закупна, не знайшов на своє счудуванe в сїй книжці на 725 сторін ні одної стрічки про Укр. Січове Військo, яке хиба чимало причинило ся до успіхів корпусу. Отже і в сїм случаю йде все на чужий рахунок! Отже сотки вбитих, ранених та інвалідів не заслугують навіть на те, щоби про формацію згадати? — От сим поручаємо сю книжку суспільности, головно офіцирам Українцям як що з нею стрінуть ся...

— **Не буде жадної заяви в справі Польщі.** З Відня доносять, що відомість подана одним монахійським дневником, будьто би 4. с. м. слід сподївати ся важної політичної заяви в справі Польщі і полудневославянських областий, є зовсїм безпідставна.

ОПОВІСТКИ.

Недїля, дня 4 падолиста 1917.

Нині: 4. падолиста гр.-кат. Каз. Ік. Б. М., римо кат. Короля.

Завтра: 5. падолиста гр.-кат. Якова, римо-кат. Захаря.

○ Загальні Збори Т-ва „Українська Захоронка“ у Львові відбудуть ся по думці § 11. статута дня 10. падолиста 1917 в комнатах Української Бесїди о год. 4. по полудни з отсим порядком нарад: 1. Звіт Виділу з діяльности, 2. Звіт контрольної комісії. 3. Вибір голови Т-ва, 10 виділових і 3 заступників. 4. Вибір контрольної комісії. 5. внесення і запити.

На случай, колиби о 4-ій год. не було приписаного комплєту, відбудуть ся о год. $4^1/_2$ того самого дня і в тім самім місци на думці § 12 статута Загальні Збори без огляду на число присутних членів.

Виділ просить членів Т-ва і всїх, кому лежить на серци добро так важної в національнім розвитку і гуманної інституції, як укр. Захоронка, щоби як найчисленнїйше явили ся на Загальних Зборах.

За Виділ Т-ва Укр. Захоронки
Евгения Гриновецька
голова.

○ Подяка. Виділ т-ва Укр. Захоронка почуває ся до милого обовязку зложити щиру подяку Впов. громадам: Вовкіє, Милятичі, Доманир, Грибовичі, Підберезці, Миколаїв і Жиравка за збірку і приcлане неоцїнених тепер апровізаційних артикулів. Виділ дякує Вир. о. духовним тих місцевостий, що ласкаві були заняти ся збіркою, а особливо Всч. оо. Миському з Вовкова, о декан. Рибчакови з Доманира, о. Шухевичови і уч. Шубертівній з Підберезець о. Семкови з Миклашова і Вп. паньству Яворським з Жиравки. Дітвора Захоронки на якийсь час вже забезпечена завдяки щирій охоті своїх Добродїїв. Коби наш поклик, з яким звертаємо ся до укр. суспільности найшов відгомін в зичливих серцях, то се уможливити істноване захоронки в теперішних, хоч як тяжких відносинах.

За Виділ Т-ва Укр. Захоронка
Евгенія Гриновецька
голова.

З німецького звідомлення.

З дня 3. падолиста 1917.

Східний фронт:

Коло Динабурґа, Сморґоня, Баранович і над долїшним Збручем віджила огнева діяльність.

На македонськім фронті зросла артилєрійна борба — на схід від Вардару значно в силу.

Італійський фронт:

Не було більшої боєвої діяльности.

Доси начислено з гором 200.000 полонених і більше як 1800 гармат.

Добичу в скорострілах, мінометах, тягарових возах, баґажах і инших військових середниках годі ще бодай в приближеню означити.

Надіслане.

За сю рубрику редакція не відповідає.

Оголошеня.

Запросини

на V. Загальні Збори

КРУЖКА У. П. Т. ім БОРИСА ГРІНЧЕНКА У ЛЬВОВІ,

що відбудуть ся

в недїлю дня 4. падолиста 1917 року

о годині 4 по полудни в школі ім. Б. Грінченка ул. Городецька 95 партер.

ПОРЯДОК ЗБОРІВ:

Відкрите зборів і вибір провідника.
1) Відчитане послїднього протоколу Загальних Зборів.
2) Звіт старшини: а) секретаря, б) скарбника, в) управи школи.
3) Звіт контрольної комісії.
4) Дискусія ad 1, 2, 3.
5) Уділене абсолюторії уступаючій старшині.
6) Вибір нової старшини.
7) Внесеня та запити.

ВХОДИМО в нову фазу розвою нашої школи, бо

МАЄМО тепер дві окремі школи — четвероклясову жіночу школу — 152 дівчат і четвероклясову мужеську школу 204 хлопців.

ЧИСЛО дітий 356 — воно постійно росте, не стає місця всїх помістити.

ПОМОЖІТЬ НАМ своєю радою, досвідом, грошем. — Громада великий чоловік.

ПРИЙДІТЬ САМІ і других охочих приведіть, нехай кождий почує себе повноправним членом Українського народа!

УКРАЇНЦІ! Ми загадали сміливе діло!

БУДЕМ БУДУВАЛИ власну хату на школу!

У ВЛАСНІЙ ХАТІ найлучше!

ДАЙМО українським дітям справді власну рідну школу!

НЕ ЖАЛУЙТЕ свобідної недїлї, прийдіть, подивіть ся, осудіть, в нас місця досить, всїх помістимо.

Львів в жовтни 1917.

За старшину Кружка У. П. Т. ім. Бориса Грінченка

о. Володимир Федусевич, секретар. проф. Яків Яцкевич, голова.

ОПОВІСТКА.

Львівський Укр. Народний Театр Тов. Бесїди під дирекцією К. Рубчакової.

Дня 6. падолиста виїзджає Театр до Перемишля тільки з одною виставою

„Огнї Іванової ночи“

штука в 4 актах Гер. Зудермана.

Саля Нар. Дому. — Білєти раньше можна дістати в Нар. Торговли. В день вистави від 5-ої години при касї. 2—2

Видає і відповідає за ред.: Др. Сидір Голубович. Друкарня А. Гольдмана, Львів, ул. Сикстуська 19.

